

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

23 OCAK ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/04 No: 595
5 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

AKP Van Milletvekili Arvas:
"Kaybedersek sokaklarda silahlı
çeteler peydahlanacak" dedi

**KAZANIRSAK EVDE Mİ
KUTLIYCAZ.?**

**YOK YAV
BİZ
ÇIKARIZ
YİNE...**

Nikolay' laun
Ciftligi

EMRAN ABLAK

sene 1924

Sene 1924.. Amerikanın
 Santaklara kasabasında huzurlu
 yaşam süren Tomas Nikolay'ın
 hayatı bir maceraya doğru
 sürükleniyordu...

G erçekten de çok hızlı sürüyor-
du Vilbur... Ama bu araba da
başka türlü sürülmezdi... Son
model, üstü açık, spor bir arabaydı..
Sürücü amorsitörü, güderili kamağı,
full+ full'dü... Çok pahallıydı bunlar.

Evet, Ceset gerçekten rıçırda ait
ti. Tomas'ın adeta çocukluğundan
hayatından bir parça bİlmİştİ...
Tarihi mümkünsüz bi duyguyla hüznlenir-
ken, çocukluk arkadaşının parçalanmış
yüzünde tanıdık bir hat bulmaya
çalışıyordu...

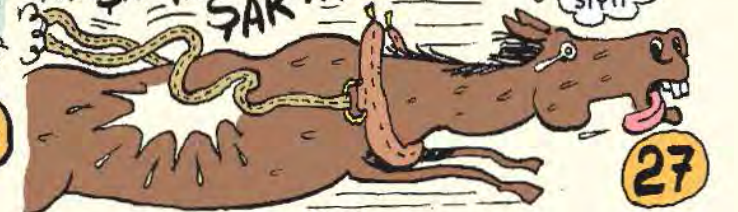
Ve katilin ayak izlerinin peşinden
dört nala gitti Tomas... Katili ya-
kalarsa, adalete teslim etmeden ön-
ce, güzelce ağzını yüzünü kıracaktı.. Hatta
"Kilere bağlarım, 1 hafta döverim," diye düşün-
dü en son...

Vilbur, Tomas'ı yolladığı gibi arabasına atladı... Hiç kullanmadığı kadar hızlı kul-lanıyordu bu sefer... Ver ediyordu kırbağı atın sırtına.. "ŞAK"lıyordu kırbağı... Bu şak'lamalar Vilbur'u daha da isteklendiriyordu..

ŞAK ŞAK ŞAK .. ŞAK ..

o ağzıma
suct.

Steve Jobs'la konuşan adam

Kaan önce tuvalette iPad'le bakıyor. iPad çekmiyor tuvalette. Odaya geçiyor. Odada dev 27 inç ekrandan bakıyor. Telefonla Serkan'ı arıyor. Serkan'la pis bi geyik yapıyor. Mal Kaan yeni MacPro almak istiyor, onu anlatıyor...

Kaan: Vazoya bakıyorum, çok pahalıymış abi. Amerika'dan mı almak lazım? Yapma ya? Kardeşime filan mı söylesem? O da anca yaza gelir mnsukhoi.

Salona gidiyor.

@kaansezyum

Kaan: Tamam abi, şimdi salondayım, salondan bakıcam, heee, ararım seni beş dakikaya.

Telefonu kapatır...

Kaan: Ne arıycam ya allahın hiyartosu. Hiçbi şeyden anlamıyor. Malkoç! Sabah akşam Bobo çiz sen...

Salona gelir. Salonda laptoptan siteye girer. Salonda birden bire Steve Jobs belirir.

Kaan: Abi? Sitiv Abi?

SJ: Hello canım.

Kaan: Abi ne işin var burada?

SJ: Lan olum, sen değil misin 4 ayrı Apple sistemden Apple.com'a giren, ürün fiyatı bakan? Bu durumda beni çağırmış oluyorsun doğal olarak. Hem de öbür taraftan.

Kaan: Bissmilllll...Vay beee! Yani sizin durum buna engel değil mi abi?

SJ: Ne durumu? Göbek mi? Ölünce kanser sıfırılıyor. Kebaba verdim kendimi...

Kaan: Eeeee.Abi neden Türkiye?

SJ: Kebaba geldim dedim ya. Söğüş, bunbar, uykuluk filan, közde kokoreç... Onlar da var.

Kaan: E iyi. Bi su iç bari.

Masadaki suyu verir.

SJ: Sağ ol. Su verenlerin çok olsun.

Kaan: Eyvallah abi de, sen niye gelmiştiniz?

SJ: Bana bak, bizim şu yeni makineden alacan mı?

Kaan: Mekpro?

SJ: Heee mekpro, mekpro...Ahahaha.Ya ben buna vazo diyorum. Vazo gibi aslında. Zaten vazo olarak tasarlatmıştım ilk başta. Sonra dedim ki 'Kullansın manyaklar, ne yapsam alıyorlar zaten' Al al, bunu al! (Eliyle fakyu işareti yapar)

Kaan: Abi öyle demeseydin ya şimdi.Yani bilgisayar olarak yani tamamlar, orraytlar bence ya.

SJ:Ya bırak! Naapiyosun bilgisayarda?

Kaan: Abi yazarım ben.

SJ:Abi çekme lan! Skerim abini!

Kaan: Pardon ağabey...Ya işte yazı yazıyorum... Feyse giriyordum, artık o kadar değil...Tivitir var... Eeee, erotik içerik filan...

SJ: Sus... Sus,Allahın adını verdim sus.Ya Rabbim sen bana sabır ver ya! Lan olum kimsenin o kadar makineye ihtiyacı yok. Kaç para bu? 20 bin lira. Naaptın 20 bin liraya? Ay'a mı gittin? Feysten kariya kıza yazdın.Artık o da yok. Millet İsteğramdan şğışiyor deliler gibi... Sen var ya bu aç köpeklikle adama da yazarsın, belediyeye de yazarsın, tipe bak ya!

Kaan: Abi ayıp oluyo ama yeaaa.

SJ: Lan!... Neyse, ver lan bi sigara...

Kaan: Buyur abi.

SJ:Yaksana lan şunu, Japon askeri.

Kaan: Abi çakmak kayıp.

SJ: İşte... İşte... Her bokun ne sözde olduğunu bileyen senin gibi mala bi tek çakmak lazım. Çakmak olsa akıllanıcan sanki.

Kaan: Al abi... (Kendi sigarasını yakmış, ucunu uzatıyor)

SJ:Hani çakmak?

Kaan: Tüpten yaktım abi.

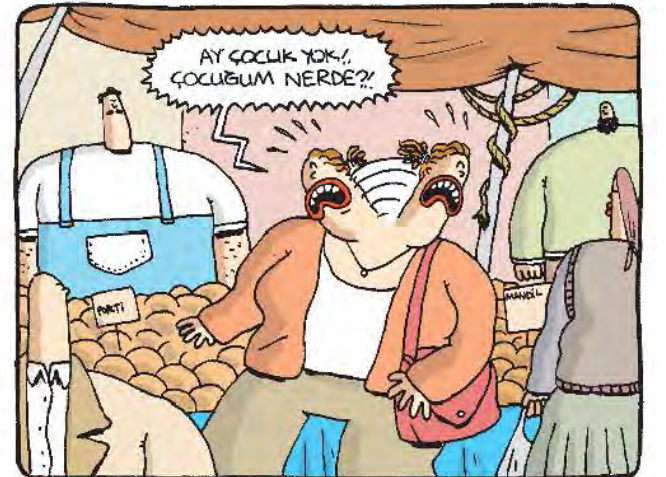
SJ:Sen tüpü de yanlarsın bu çaresizlikle. Çapsız herif... Çapını Pi'yi 3 alarak sokeyim senin hahahaha.

Aniden Steve Cobs'un hayaleti sigaranın dumanıyla birlikte yok olur. Giderken odada pis bir koku kalır... Son olarak hayaletin sesi duyulur:

Al saldım senin mutfağa.Apple üretimi i-Sal.Al kokla 2 bin dolar değerinde kokla. Hemen kokla, altyazılı kokla, 720p kokla ahahaha. Sen 1080p de açmazsın kesin...

Kaan: Açmıyorum abi, lüzum yok.

nisan hakan

Merhaba.

İnsan soyu gerçekten pek acayip. Her şeye uyum sağlıyor. Kahvaltı olayı mesela. Kahvaltıda bu kadar çeşitli şey yiyip yiyip de paçalardan doğru dökmememiz gerçekten pek takdire şayan. Nasıl olabilir ki böyle bir şey. Her şeyi yiyorsun ağabey kahvaltıda. Herr-şeyi ama. Birbiriyle hiç alakası olmayan şeyleri, yeri geliyor az az, yeri geliyor çok çok yiyorsun. Çılgınlar gibi yiyorsun. Biraz ondan, biraz bundan yiyorsun. Yiyorsun da yiyorsun, yiyorsun da yiyorsun. Yeri geliyor tuzlu gömüyorsun, yeri geliyor bal kaymağa abanıyorsun. Manyaksın galiba sen. Ey insan soyu, sana sesleniyorum. Acı seviyorsun, acı yiyorsun. Onu da ihmal etmiyorsun. Dünyayı koysalar önüne yiyorsun. Nasıl anlatsam. İtalya'yla Etiyopya'yı aynı tabağa alıyor, öyle yiyorsun. Bu şekil bir yemeyi kahvaltı hariç başka bir öğünde yesen ölürsün. Kahvaltıda balık da yiyeni biliyorum ben. Nasıl olabiliyor böyle bir şey. Kahvaltıyı anlamıyorum. Haddinden fazla önem veriliyor. Yok günün en önemli öğünüymüş, yok zartmış, yok zurtmuş. Zaten bilim dediğimiz şey öyle bir değişken bir şey ki, gün gelecek, kahvaltının zararları hakkında son derece ciddi dergilerde süperonik bilimsel makaleler yayımlanacak, film de zaten ondan sonra kopacak. Bu nedir ya. Yemin ediyorum kendimize gelelim ey insanlar. İtalya başka, Zambiya başka. İtalya'nın yanına da Almanya'yı koyar insan. Ya da Etiyopya seviyorsan, koy bunun yanına Mozambik'i. Bu kadar şımarmanın manası yok. Dünya yenir mi. Sağmalıyorsunuz artık yani ey insanlar. Çı çı çı, tövbe tövbe ya. Yemin ediyorum darıldım burada yemin ediyorum. Aa. Olur mu ya böyle şey ya.

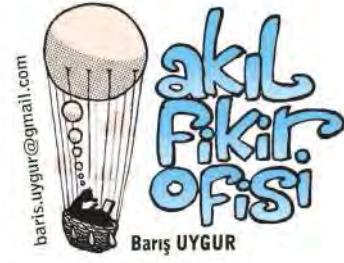
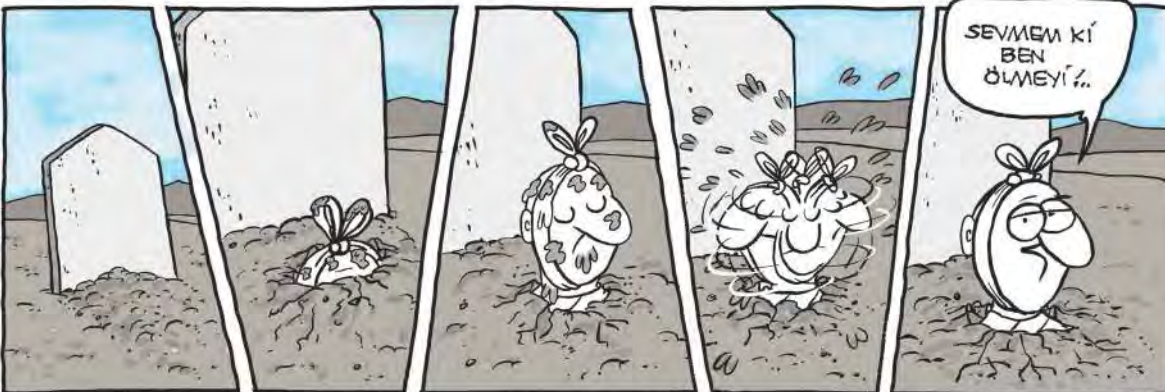
Bir de ne bileyim, benim kahverengi karamel güvercinlere karşı hep ayrı bir sevgim, ayrı bir düşkünlüğüm var. Aklim çıkıyor öyle bir şey gördüğüm zaman. Geçenlerde dönek güvercini bir arkadaşımın kümesine ziyarete gittik. Çünkü ben de böyle ziyaretleri seviyorum, böyle ziyaretlere gidiyorum. Ziyaret dediğin böyle bir şeydir çünkü, ziyaretin kralı diye bir şey varsa, o da işte tam olarak böyle bir ziyarettir. Gerisi de yalan bir ziyarettir. Tanımam. Güvercin ziyaretinden başka bir ziyareti, ziyaretten saymam. Ha sen bugüne kadar bir güvercin ziyaretine gitmemişsen, kusura bakma ama sen ömrü hayatın boyunca kimseyi ziyaret etmemişsin demektir. Sen o yaşadığın şeyi ziyaret zannediyorsun ama ziyaret değil işte o. Bir kez bir güvercin ziyaret etsen, anlayacaksın ziyaret neymiş. Ziyaret neymiş, bilmeden ömür tüketenler var. Hey yavrum heyime benim. Heleler heyime benim. Gittik güvercini ziyarete. Şimdi dönek güvercin kafası çok başka bir kafa. Büyük sayko bir durum var ortada. İnsanda ne akıl kalıyor ne bir şey. Uçup gidiyor o akıl. Kısaca anlatayım, dönekçilik çok zor iştir. Başka bir güvercinliliğe benzemez. Açık alanın olacak bir kere. Dönekçilerin çoğu artık İstanbul'da kendilerine yer kiralyorlar. Arkadaşım da öyle yapmış. Dönek de öyle her havada uçurulmaz. Durgun hava kuşudur dönek. Öbür türlü çok savrulur ve sağlıklı bir şekilde inemez. Çünkü döneğin tüm olayı inmek. Ama öyle bir inmek ki, yeryüzüne döne döne inen bir kurşun gibi inmek. Kurşun da dönüyor aslında. Bir kanadı yok işte kurşunun. Öyle düşün. Gerçi düşünmekle olmaz, bunu yaşamak lazım. Ama en azından hayal etmeye çalış yani. Ne bileyim, bir şeyler yapmaya çalış yani. Ne bileyim, bilemedim yani. Dönekçiler dönekleri tek tek uçururlar. Öyle toplu bir güvercin uçuşu olmaz. Döneğin yanına kılavuz kuş olarak bangoyu verirler. Öbür türlü dönek havada dağınık uçar, dağınık uçarsa da onu aşağı indirmesi çok zor olur. Yani iner bir şekilde de, dadi olmaz duzu olmaz. Çünkü tam doğru zamanda aşağıdan kümesin kapısını açıp da diğer güvercinleri salmazsan toprağa doğru, o dönek döne döne inemez öyle. Şimdi dönek de dönecek. Dönek dönecek aga. Bangonun görevi bu işte. Bango dağınık uçmaz, uçanı sevmez. Döneği hizaya sokar gökyüzünde. Sonrası zaten şov. Bu arada dönekler ayrı, bangolar ayrı, yan yana kümeslerde. Dönekçiyen prodüksiyon her türlü dev. Mecbur. Bir de dönekçiler, güvercinçiler camiasında hayvan saygı görürler. Çok zordur dönekçilik. Herkes de dönekçi olamaz. Herkes sanatçı olabiliyor mu. Olamıyor. Aynı şey. Uçuruyor öyle dönekleri tek tek, veriyor yanına bangoları. Tam doğru anda veriyor aşağıdan pırlıtyı. Gökyüzünden yana yana bir meteor düşüyor. Yere çakılacak galiba diye yürekler güp güp ederken, son anda toparlıyor, gururla, bu dağları da ben yarattım edasıyla, hop konuveriyor toprağa. Zaten o dağları da o yaratmadıysa ben de hiçbir şey bilmiyorum. Açık alan bir de bu yüzden önemli zaten. Yere çakılmıyor böylelikle dönekler. Derken bir dönek daha çıkardı arkadaşım. Sonra da diğer kümeden başka bir bango. O anda her şeyi unuttum işte. Çünkü çıkan bango hayatımda gördüğüm en güzel kahverengi, en güzel karameldi. Boydan boya. Neredeyse gagasının ucuna kadar, yemin ediyorum, neredeyse tırnaklarına kadar. Aklim çıktı. Ve o andan itibaren ne dönek gördü gözüm, ne başka bir şey. Derdim günüm o oldu. Sadece onu izledim, onu sevdim. Ben böyle bir güzellik için aklimı kaybedebilirdim. O uçtu ben onu izledim, o konu ben ona zebun oldum. Ağladım.

Hoşça kal.

"HEY"
25 Ocak Cuma / BKM Mutfak Çarşısı / Saat: 21.45 / bilgi: 0212 327 72 00
26 Ocak Cumartesi / Kadıköy Bahane / Saat: 20.00 / bilgi: 0216 345 54 49

BARI ONLARI BELLİ Bİ SIRA VE DÜZEN İÇİNE SOKAYIM DEDİM

Beki bunda benlik bir şey var mı?

Az insanın bildiği bir zevkim var: Başka işlerle meşhur olmuş insanlar, şiir kitabı, roman falan çıkarınca

alıyorum. Bazen otobiyografi, makyaj sırları, diyet tüyoları da çıkartıyorlar, onlara da göz gezdiriyorum. Ve hayır öyle ecnebilerin taktığı isimle "guilty pleasure" yani utanacağım bir şey yok ortada.

Zaten handiyse bütün bir "popüler kültür" külliyyatı, beğendiği şeylerin içeriğinden ama gizliden gizliye en çok da aynı şeyden hoşlananların sosyal statüsünden utanıp, onlarla bir tutulmaktan korktuğu için bu şeyleri akademik çalışma veya kültürel inceleme kisvesi altında tüketme çabasından oluşuyor. Adam yıllarını akademiye vermiş ama Müge Anlı seyretmeden edemiyor. Kendisine bunu yakıştıramadığı için buna Müge Anlı seyreden milyonlardan farklı bir anlam yüklemeye çalışıyor. Bunu sosyolojik maksatla yaptığını söylüyorsa diplomasını da ciddiye almam o ayrı ama kafası biraz daha çalışanı Müge Anlı'yı "popüler kültür, kültürel incelemeler" bağlamında izlediğini iddia ediyor, biz de aferin bambaşkaymışsın diyoruz.

Artık bu nasıl bir kültürel inceleme, popüler kültür deşme ihtiyacıysa akademimiz (ecnebide de farksız bu arada) uzuncadır hiçbir işe yaramayan "X dizisi bağlamında kadın sorunu," "Y programı ve toplumsal etkileri," başlıklı abuk subuk tezlerle doldu. Ama bu tezleri endüstrideki hiç kimse okumadığından, mala davara bir faydaları da olmuyor.

Ama ben açık yüreklilikle ifade edebilirim ki kültürel inceleme amacıyla falan değil, basbayağı zevk aldığım için okudum ünlülerin kitaplarını hep. Mesela Cansız Manken Vahe'nin Gözlük ve Canlandırmış şiir kitaplarını çıkar kıkmaz aldım, Vahe'yi zaten çok severim, ev dekorasyon programını da çok eğlenceli bulurum. Yine aynı dönemde Beşiktaş'ta forma giyen Halilagiç'in şiir kitabının çıktığını görünce de hemen almıştım. Halilagiç basbayağı Jim Morrison gibi dizeler döktürmüştü. Ünlülerin yazdığı şiir kitaplarını sıralarsam en başa Halilagiç'i koyarım. Sivaslı Cindy'nin diyet kitabı çıkardığını görünce önce üzölmüş, keşke şiir kitabı yazsaymış demiştim ama kitabı karıştırırken kadının basbayağı dalga geçtiğini görünce de eğlenmişim.

Bu anlattıklarım televizyonda "mankenden oyuncu olur mu?" diye tartışıldığı dönemlerdi ve ben manken oyunculara itiraz eden oyuncuları gördükçe her önüne gelenin şiir kitabı yazmasına hiç sesini çıkarmayan şairleri takdir ediyordum. Çünkü bir manken bir dizide oynasa herkes ayağa kalkıyordu ama bir manken şiir kitabı yazınca kimse ses etmiyordu. Aslında yakın zamana kadar da, evet dalga geçildi falan ama ünlü veya ünsüzlerin kendi imkanlarıyla bastırıldığı kitaplar bir nefret odağı da olmadı. Ama bugün nedense "Bunlar edebiyat değil!" diye iddialı bir çıkışla, dalga geçmek bir yana üzerlerine öfke ve nefret boca ediliyor. Tamam işin içine intihal girdiğinde işin rengi değişir ama bir grup insan internette kendince abuk subuk bulduğu dizeleri, cümleleri paylaşarak "Bu ne biçim edebiyat, bu edebiyat falan değil," diye afişe ediyor. Bi de altına "Ayyh, başkası adına utanmak..." falan yazıyorlar. Bir başkasının yaptığı iş yüzünden vekaleten utananları anlıyorum ama başkasına vekaleten utandığını bu denli sıkça ve afişe ederek "siz de utanın" dercesine duyuranlar adına da ben vekaleten utaniyorum. Bir üst katmanda benden de vekaleten utaniyorlar ve utanma-ception tamamlanıyor.

Hayır merak ettiğim şu: Bir yerlerde "yıllık şiir kitabı kontenjanı" var da bu kontenjan bu enti püften kitaplarla dolduğu için mi kızılıyor? Yahu çoğu, zaten dikkatli okurun yanına yanaşmayacağı yayınevlerinden ya da bizzat kendi baskıları olarak çıkıyor, nedir bu öfke anlamıyorum ki? Misal Enis Batur bir şair olarak, "Futbolcudan şair olmaz!" diye çıkış yapar mıydı Halilagiç'e ya da "Mankenin yazdığı şiir okunmaz!" diye tepki verir miydi Vahe'ye? Kerem Alışık'ın şiir kitaplarına dayısından torpilli olduğu için mi kimse ses etmedi? Orhan Pamuk, "Gelinim Olur musun?" evinin kaynana Semra'sının yazdığı kitaba "Bu ne biçim eser!" diye kızarmıydı dersiniz? Valla tam çözemiyorum ama bu garip tepkiler yüzünden Vahe'nin yıllardır beklediğim öykü kitabı çıkmazsa çok bozulurum söyleyeyim.

Dostumdan çok kablom var. Kablolarım ise bana düşman. Bu kabloların odamdaki her şeyi birbirine bağlaması gerekiyordu.

Her şeyin birbirine "günaydın" dediği bir çalışma odası hayal ediyordum. Odamız evrenin kusursuz

bir yansıması gibi olacaktı. Her şey uyum içinde, her şey birbiriyle bağlantılı olacaktı. Evreni ikibinlerin mahalle dizilerindeki herkesin birbirini tanıdığı, kimsenin mahalle dışına çıkmadığı, mahalleye gelen yabancıların ise yedirilip içirilip gönderildiği, kesinlikle mahallede barındırılmadığı bir yer olarak düşünüyorum. Üzerinde hala çalıştığım, henüz tam haline sokamadığım bir evren modelim var. Mahallenin muhtarları izliyorum, süper baba izliyorum, soran olursa çalışıyorum diyorum. Bu insanlar suyu elektriği nereden bağlatmışlar? Varlıkları diğer insanlar, diğer mahalleler tarafından biliniyor mu? Mahallenin sınırları dışına çıkınca varolmaya devam ediyorlar mı, yoksa tekrar mahalleye girinceye kadar varoluşla yokoluş arasında bir arafta asılı mı kalıyorlar? Madde,

zaman ya da yerçekimi evrenin sınırları dışında da varolabilir mi? Bunlar malesef benim "bunların cevabını bugün bulamadım, şimdi yatayım, yarın biraz daha düşünüp bulurum" diyebileceğim sorular değil.

Odamda ne işim varsa halledemedim. Evrenin kusursuz bir yansıması gibi olmadı, devlet dairesi gibi oldu oda. Elimde kabloyla başvuruyorum, sizin ne vardı diyorlar, cihazları bağlayacağım diyorum, öf diyorlar, dışarı bakıyorlar, devlet dairelerinde ölümüne sigara içilebildiği o güzel günleri düşünüyorlar. Bununla olmaz, bunun kendi özel adaptörü var beyefendi diyorlar. Ne yapayım o zaman? Elektrikçilere falan mı yaptırayım? Yaptırın isterseniz ama yaptırılmazsınız diyor

Bilinen evren.

bankonun arkasındaki bilgisayar. Ve ekliyor: Size gideceğiniz elektrikçinin taklidini yapmamı ister misiniz? Kırıcı olmak adına sarf ettiği çaba beni hem üzüyor, hem de etkiliyor. Size zahmet olmayacaksa isterim. Yapıyor: Bu adaptörün ucunu görüyor musun abisi? Özel uç yapmışlar.

Bunu elektrikçilerde bulamazsın, hiçbir yerde de bulamazsın, ancak yurtdışında firmasından özel siparişle getirtmen lazım ama ona da kimbilir kaç

para isterler. Belki internette bulabilirsin ama zannetmiyorum. Yani, GAME OVER. Gerçekten bravo, aynı gibi yaptı. Ben salona gidiyorum, uydudan televizyon izleyeceğim. Salonda hayat daha basit ve sorunsuz.

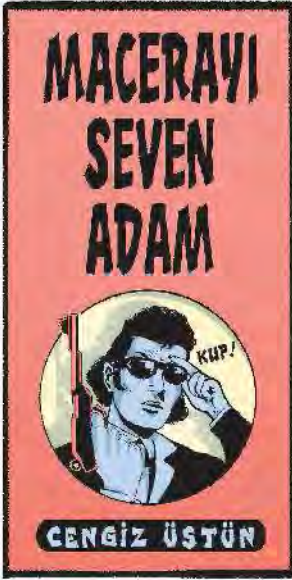

Uydu kanalları.

Mutfaktan soda alıp salona, bebeğimin yanına geçtim. Aç uydu izleyelim, dünyanın dört bir yanında insanlar neler yapıyor, nasıl giyiniyor ona bakalım. Uydu kadar güzeli bulamazsın bu dünyada. Karmaşanın ortasında sakın bir vaha, yıkımın yok oluşun

göbeğinde sakın ve duru bir japon bahçesi uydu. Kanallar ise bu japon bahçesinin havuzundaki balıklar gibi. Sakin ve dingin, salınarak yüzüyorlar dijital frekanslarında. Dünya patlasa yok olsa kanal d şov tv kalacakmış gibi değil mi? Evdeki hiçbir şey çalışmazken kanal d nin çalışması benim bütün dengemi bozuyor. Sen nasılsın, sen benden iyisin, sen sakinliğini koruyabiliyorsun diyorum. "Sinir krizi mi geçiriyorsun sen?" diye soruyor bebeğim. Sitemle sinir krizi arasında ince bir çizgi vardır. Şiddetli sitem ediyorum. "Sokağın başındaki dvd'ci tadilata girmişti de sen "bir insan hem dvd satıp hem de nasıl dükkanını yenileyecek kadar para kazanır?" diye sinir krizi geçirmiştin ya, orayı kokoreççiye çevirmişler, bugün açılışı var gel seni oraya götürüyüm, biraz kafan dağılır" diyor.

Bunu daha önceden bilseydim bugün hiçbir şeye üzülmezdim.

"Hayatı gitgide daha az anlıyor, gitgide daha çok seviyorum." - Jules Roland

● Allah'ın kulu olmayla dalga geçenlerin bir kısmı, kariyer için kula kulluk etmekte hiçbir sakınca, beis görmüyor. Ne diyelim ki? Bir yaklaşık sonuç...

● Vincent van Gogh, gölgede uyuyan iki köylünün resmini tam da bitirdiği an, belireceksin o köylülerden erkek olanın yanında, "Uyan kardeş, bambaşka durum var" diyeceksin, hafif de dürteceksin. Yarım uyanıp "Ne diyon oğlum sen!" diyecek. Dünyanın bütün uykusunu alamamış köylüleri böyle uyanır... Diyeceksin ki, "Demin çizilen resimle sanat tarihine geçecek, ölümsüz olacak, büyük paraya satılacaksınız." Dirseği üzerinde doğrulacak ve "Kaç para" diye soracak. "Seni beni aşar" diyeceksin. "Get lan!" diyecek ve diğer yana dönüp uyumağa devam edecek... "Haa" diyeceksin, "böyle böyle tarihe geçtiğini bilemeden tarihe kaç kişi geçmiştir kim bilir" diyeceksin. Uyuyan çiftten kadın olanı, sanki tebessüm edecek, belli belirsiz... Van Gogh'un doğru renge uğradığı kesinlik kazanacak, Sarı, kazanacak...

● Merkel yok, sadece ıslak hamburgerle

beslenmiş Tansu Çiller var...

● Ne malum, bizim hayatlarımızdan montajlar da görünmezdekiler tarafından seyredilen seriler belk ide? Onlar, belki melekler, belki ruhlar. Hepsini belki de. Kimimizi eşzamanlı, kimimizi biriktirip seyredenler var mıdır yani? Varlarsa selam olsun! Yok, yoklarsa, canları sağ olsun!!!

● Evlilikte altın kural: Yatağı düzeltirken içinde eşinizin olmamasına hususi dikkat gösteriniz...

● "Garibin hikayesini dinlemek için gene garip kulağı gerekir" der Hz. Mevlana ve "Yazının heyecan duymayanda heyecan uyandırmaya gücü yetmez" der Jules Renard. Tepedeki alıntı Renard'ın "Yazmak Üzerine Notlar" adlı kitabından. 22 Şubat 1864 - 22 Mayıs 1910 arasında yaşamış yazar, 1904 yılında mesleğine dair tek bir not düşmüş: "Herhangi bir konuda kendimi hiç bu

denli yeteneksiz hissetmemiştim." Esasen, düğümü tee1899'da çözmüş Jules Renard: "Hazlar bana haz vermiyor!"

● Trivago reklamlarındaki, kafayı tatille bozmuş gibi, tüm detaylara hakim. Lan bi de mesiden bahset, bi de bi kere işinin ne olduğuna dair bişey de be canım. Tatile aşırı meftun kız pek fenaymış, tipleme gibi.

● "Verirler eline papelini / Sıkırlar belini / Sivri dilli, zilli bir bebek gibi / Çırparsın elini..." Bu sadece tek örnek. Nazım Hikmet şiirleri,

eşsiz güzelliğiyle orada, ya siz neredesiniz yurdum repçileri?

● İskeletini harekete geçiren ve fakat ruhunda hissetmediğin kişi: Tam boşanılacak tip!

● Arkadaşının "Niye metroyla geldin" sorusuna

aldığı cevap: "Otoparkta iki sevgili öpüşüyodu, rahatsız etmemek için arabayı almadım."

● Adam, pazardan zavallı kölye alır ve onunla birlikte gemiye biner. Hayatında hiç deniz, hiç gemi görmemiş, gemiye yolculuk nedir hiç bilmeden gemiye binen köle, korkudan ortalığı birbirine katar, hiç susmaz. Adam, diğer yolcular rahatsız olduğu için darlanır. Gemide hasbelkader bulunan bir bilge devreye girer, köleyi denize attırıp daha da korkmasına ve iki tayfa tarafından denizden tekrar gemiye çıkarılmasına sebep olur. Köle gemiye çıkınca sesini keser, denizde yaşadığı hakiki korkunun yanında gemi ona çok güvenli geldiği için şikayete, bağırma, ah etmeğe son verir.. Bu hikaye, Şirazlı Sadî'nin "Gülistan" adlı başyapıtından. Gülistan; içinden seçme hikayelerin birbirine gene Sadî'nin anlatımıyla ya da yazdığı notlarla bağlanacağı bir film senaryosu aynı zamanda, görüşüm bu yöndedir. İran sinemacılarıyla beraber Yeşilçam sanatçılarını etseler ne de güzel ederler, hele hele ortak yapım çok da güzel olur, pek de yahşi olur...

● Duyduğum cümle şu, yorumsuz aktarıyorum: "Hem bir şey anlatıyorsunuz, hem de dinlememi bekliyorsunuz, fazla değil mi!?"

- Uykusuz Kumpanya, 24 Ocak perşembe Asmalımescit Mask'ta, 31 Ocak perşembe ise Kadıköy Bina'da. Ayrıca 12 Şubat salı, Ankara İf sahnesindeyiz. (Başlangıç 21.00)

Mustafa Satıcı

**"kendimi
durduracağım
değilim"**

Fırat Budacı

aplikasyon, Hürriyet'in ekonomi sayfasına "1 Liralık Masaj 2 Milyon Dolarlık Pazar Yarattı" isimli bir yazı ve hatta kaliteli bir pazar ekine "Masaj Koltuğu: Orta Sınıfın Bir Dakikalık SPA'sı" başlıklı bir yazı yazabilecek kadar bu işe emek verdim. Masaj Koltukları, gerçek benliği kesinlikle doyurmayan yüzlerce nesnenin bulunduğu AVM'lerde parlayan birer yıldız benim için. Ruhuma kast eden tüketim çılgınlığından bir kaç dakikalığına da olsa onlar sayesinde kurtuluyor, rahatlıyor ve tazeleniyorum. Elbette, masaj koltuğu dünyasının, yağlı kafalar yüzünden yaşanan hijyen sorunları, masaj esnasında özellikle göğüs bölgesi titrerken etraftakiler tarafından seyredilme stresi, kalitesiz koltuklarda kuyruk sokumundan alınan fazla basınç gibi kendi içinde bazı sorunları var. Ama ben bu yazıda masaj dünyası için daha büyük bir sorundan, hatta bir tehlikeden bahsetmek istiyorum. Konumuz, 1 lirasını ayarlamış, masaj arzusuyla yanıp tutuşanların önüne bir engel olarak çıkan bazı insanlar. Bu insanlar, masaj koltuklarına para atmadan, aleti amacı dışında, sıradan bir koltuk gibi kullanarak uzun süre işgal ediyorlar. Onları sizler de tanıyorunuz. Hatta bu insanlara hürmet ediyor, toplumsal yaşamın pek çok alanında yardım ediyor, kendi haklarınızdan feragat ederek onlara yol veriyorsunuz. Onlar, bedenleri "Artık evde otur!" diye yalvarırken, ruhları gezme arzusuyla bedenlerinden taşanlar... Onlar, siyatikli, varisli bacaklarıyla rapor üstüne rapor almalarına rağmen, "Sen de gel," dendiğinde bütün raporları tek kalemde yırtıp atanlar... Onlar, kızlarının peşinde, damatlarının arabalarında sürekli var olma mücadelesi verenler... Onlar, ayaklarına karasular inmiş yaşlı teyzeler...

Cebimde hususi ayırdığım 1 liralılarla masaj alanına ulaştığımda, her zaman oturduğum koltukta ayaklarına kara sular inmiş bir teyzeye karşılaşıncan canım sıkıldı. Biraz bekledim, ama oturduğu yerden etrafı seyreden, bıraksanız sabaha kadar seyredecek olan işgalci teyzenin kalkmaya pek niyeti yoktu. Mecburen diğer koltuğa oturup para attım. Alet çalışmadı. Dönüp teyzeye baktım. O da bana baktı. Ben bu süre zarfında teyzenin durumu kavrayacağını ve yer değiştireceğimizi umut ediyordum, ama olmadı. Haksızlık etmek istemem, belki de oturduğu koltuğun 1 lira karşılığında masaj hizmeti verdiğini biliyordu. Yaşlılar böyledir; içinde bulundukları teknolojik nimetlerin sınırlarını bilmeden, en basit

HÜRMETTE KUSUR

AVM'lerdeki masaj koltuklarının düzenli müşterisiyim. Bir lira, bir lira daha derken bu işe epey para gömdüm. Ortam müsaitse art arda çalıştırıp günde beş altı liralık hesap ödediğim günler oldu. "Masaj Koltuklarının İstanbul Ölçeğinde Demografik Değişkenlere Göre Dağılımı" isimli bir tez, "En yakın masaj koltuğunu bul" içeriğine sahip "findmassage" isimli bir

fonksiyonla yetinirler. "Bak teyze, bu alet bozuk ki parayı iade ediyor. Bozuk olmasa, bu parayı atınca, bu koltuk değişik bir şeyler yapacak" anlamı yaratmak için, "parayı atma-iade haznesinden geri alma" hareketini defalarca tekrarladım. İşe yaramadı, yüzünde aydınlanmaya dair hiçbir ifade oluşmadan sadece beni seyreliyordu. Nasılsa kalkacak, düşüncesiyle biraz dolaşmaya karar verdim. Bir tur atıp geri geldiğimde hâlâ oturuyordu. Koltuğu gören uygun bir yere geçip işgalci teyzeyi izlemeye başladım.

Teyze çok yorulmuş demek ki. Tahminime göre, iki üç saat önce, henüz dinçken kızıyla birlikte mağazalara girip çıkmış, kızının bazı aldıklarını beğenirken, bazılarını beğenmemiş, tutumlu bir kuşağa mensup olduğundan kendine bir şey almamış (ama kahverengi tayyörde aklı kalmış), öğlene doğru oturdukları Ramiz'de köfteleri protezleri yardımıyla uzun uzun çiğnemiş ve bir iki mağaza daha direndikten sonra kızının, "Anne sen şurada otur;" uyarısıyla şimdi benim oturmam gereken masaj koltuğuna oturmuş olmalıydı. Görünüşe göre halinden çok memnundu. Oysa ben değilim. Evet, o yaşlıydı; kara sular, ayaklarına benimkilerden daha yüksek bir debiyle iniyordu, ama bu koltuğun varoluş amacı düşünüldüğünde

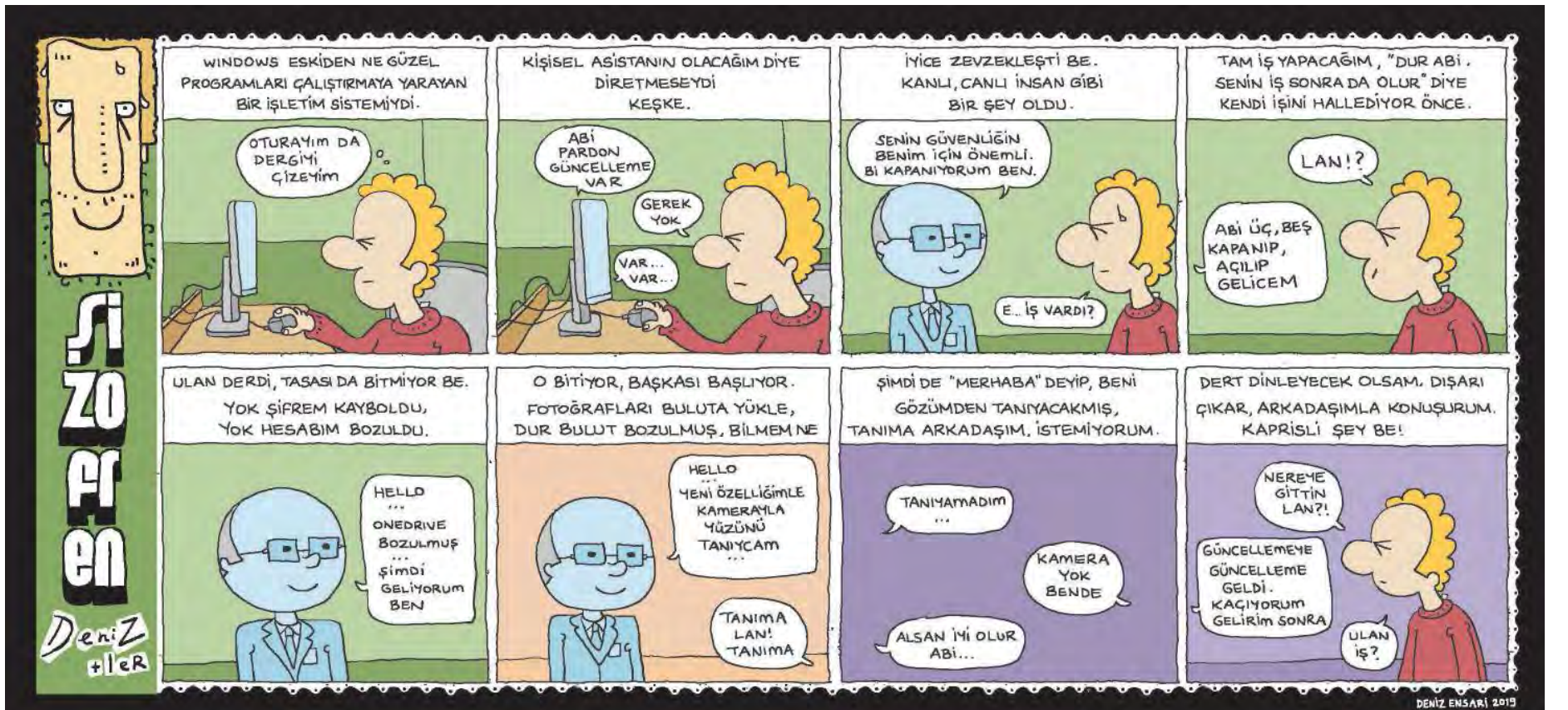

koltuk benim hakkımdı. (Üstelik onun gibi dakikalarca oturmayacak, bir dakika titreyip kalkacaktım.) Fakat işgalci teyzenin yaşlı olması, "Kalkar mısınız lütfen!"le gelişen bir hak arama mücadelesine girişmeye engel oluyordu. Çünkü yaşlılar, kökeni toplu taşıma araçlarına uzanan yaygın bir inanışa göre yerlerinden kaldırılamaz. Haklı olmama rağmen harekete geçmem, toplum beni "Yaşlılara saygı da kalmamış!" diye protesto eder. Benim bu durumda, "AMAÇ DIŞI KULLANIMA HAYIR!", "TEYZE KALKSIN!" sloganlarıyla direnişe geçmem mümkün değil. Yaklaşık on dakika geçti. Bir an, teyzeye hiçbir şey söylemeden alete para atmayı düşündüm. Aniden çalışan koltuk, kalın bacaklarını mengene gibi sıkıstırdığında işgalci teyzenin yüzünü görmek çok hoş olurdu. "Bir anda ne olduğumu bilemedim evladım... önce bir titreme geldi... baldırlarımı sıkıyor, sırtıma vuruyor, ense kökümü sıkıştırıyor, çok affedersiniz kuyruk sokumumdan itiyor falan derken benim tansiyon on sekize fırladı... Yakaladınız mı o terbiyesizi?"

Teyze nihayet kalktı. Derhal hareketlenerek yolu yarılacağımda,

hemen yan taraftaki vitrine bakan işgalci teyzenin geri döndüğünü gördüm. Biraz daha hızlanıp koltuğa ulaştığımda, işgalci niyetimi anlayarak duraladı. Bir karar vermem gerekiyordu, ya saygıda kusur etmeyecektim ya da titreyen arzularıma boyun eğip teyzeyi saf dışı edecektim. Elbette teyzenin gözü önünde hızla oturarak, "E kalkmayacaktın teyzeciğim, böyle kaparlar işte," falan diyecek halim yoktu, koltuğa otururken orta yolu bulmaya çalıştım: "Ben bir dakika oturacağım teyze, sonra yine siz oturursunuz." Teyzenin yüzünde anlayış gösterdiğine dair bir ifade oluşmayınca, elimle yan koltuğu göstererek, "Siz buraya da oturabilirsiniz aslında," diye devam ettim. Fakat yan koltuğu gösteren elimi takiben kafamı çevirdiğimde, bir mucize gibi orada başka bir teyzenin (torbalı) vücut bulduğunu gördüm. Masaj koltukları bir mıknaş gibi yaşlıları kendine çekiyordu. Belli ki, bu torbalı teyzenin de ayaklarına kara sular inmişti. Torbalı, gelişen olaylar karşısında hiç orali olmadı. Yaşlılık ve yorgunluğun verdiği haklılığa bir parça nemrutluk ekleyerek pis pis suratıma baktı. İki yaşlı arasında kalmışım, işgalci yaşlının kızını karşımda bulmam tam bir trajedi. İşgalcinin kızı, titreyen bedenime kısa bir süre baktıktan sonra, "Anne sen niye ayaktasın?" diye sordu. İşgalci, sanki ben yarım saatte masaj yaptırıyordum da (30 TL?), bu yüzden hiç oturamamış gibi, "Nereye oturayım kızım?" dedi. İşgalcinin kızı bu sitem üzerine, "yuh ayı" diyen gözlerle tekrar bana bakmaya başladı. Yan koltuktaki Torbalı, olayı tam kavrayamamasına rağmen, ortamda "hürmette kusur"la ilgili bir sıkıntı olduğunu hissetmiş gibi kafasını salladı. Bugün de kınayabileceği birini bulduğu için hayatından memnun olmalıydı. Hürmette kusuru kokusundan tanırdı böyleleri. Bir yerde hürmette kusur mu var, orada kendini şahit yazdıracak bir yaşlı mutlaka bulunur. (Mecidiyeköy civarındaki bir alışveriş merkezinde, "hürmette kusur" olayı tespit edilmiştir. İlgilenen yaşlıların ivedilikle olay yerine intikal etmeleri ve şahsı kınamaları gerekmektedir.) İşgalci, işgalcinin kızı ve torbalı beni izliyordu. Toplumun değer yargıları arasında bedenim titriyordu. Tam bu sırada alttan müdahale geldi.

Masaj bitmeden kalkmayı düşündüğüm an, koltuk, "Nereye terbiyesiz herif!" der gibi bacaklarımı sıkıstırmaya başladı. Koltuk toplumla bir olmuş beni dövüyordu. Göz ucuyla kalan saniyeyi gösteren ekrana baktım. Daha 24 saniye vardı. Görünüşe göre, yaklaşık bir buçuk dakikadır hürmette kusur ediyordum. İki lira atıp süreyi uzun tuttuğuma lanet ettim. Alet bacaklarımı bırakır bırakmaz ayağa fırlayarak, bütün bu rezaleti örtbas etmek ister gibi, "Buyurun siz oturun," dedim teyzeye. Teyze titreyen koltuğa baktı. Teyzeyi boş olmasına rağmen titremeye devam eden bir masaj koltuğuna davet ederek, sanki 15 saniye masaj ısmarlamak istiyordum gibi bir hava yaratmışım. Hep birlikte titreyen koltuğa bakarken, "Şimdi durur," deme ihtiyacı duydum. Alet titremeyi bırakıp dikleşmeye başladığında, "Hah!" diyerek yaşanan saçmalığı taçlandırdım. Koltuğu geride bırakıp uzaklaşırken iki dakika öncesine göre daha kötü durumdaydım. Bütün kaslarım ağrıyordu. Titretmeyen gerçek bir masaja ihtiyacım vardı.

Çarpışma İpek & Burak

yazar: 4222 oky

Devam edecek.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"İspanakta demir var/ Havuçta B vitamini/ Bende bir paket ciğara"

Metin Eloğlu

GAM

Ağdalı bir pazar ikindisi hüznü. Dışarıda. Kapalı kurşuni bir gökyüzü. Sabahtan beri hiç ara vermeden aynı tonda çiseleyen yağmur. Palmiyeler, hurmalar arasından ucu karlı dağlar. Dağ eteklerinde erkenden yanmış çok çok uzak ışıklar. Cadde tıklım tıklı. (sessiz bir kalabalık) Parıldayan siyah ıslak şemsiyeler. Balkon demirinden iki kumru havalanıyor. Hüznün ezici bölümü, hemen yanda (nasılsa canını kurtarmış) o eski tip Antalya evinin önündeki taş basamaklara oturmuş o ak sakallı (köylü kıyafetli, kasketli masketli) dedenin kavalı. Oradan. Yanık yanık. Bir buhurdan gibi caddeyi tutsuluyor amca. (hiç olmayan köyümü özlüyormuşum gibi bir tuhaf duygu-- "görmesek de"--) 'Kaval'ın bu derece etkili olabileceğini bilmiyordum. Hafife almışım. Demek ki erbabına rastlamamışım. İç yakıcı. (insanları, vahşi hayvanları hatta ağaçları da ardından sürüklemiş Orpheus çalgısıyla--taşlar dahi etkilenirmiş--) Doğrudan bakılmayınca

(yandan) bir soba illüzyonu yaratan elektrik ocağının o kırmızı ışıltısına çarpıp hafifliyor biraz. Neyse. Sesin etkisi. Yarı karanlık odada. O gamlı ses. Kırılıyor, yumuşuyor. Soba'nın adı yeter. Gölgesi. İması. (sırf sobası var diye üç "vesait" değiştire değiştire sık sık gittiğimiz o eski tip kahvehane İstanbul sur içinde, arkadaşım--özlediğim köy belki orası--) Her an biraz daha, ağır ağır karanlığa batmakta olan odada. Masada oturmuş yazıyı düşünüyorum. Elimde çay. (Kaval ara veriyor--raund arası--)

Biraz karanlığa ihtiyacımız oluyor. Bizim bu işleri yapanlar. Yapanların bir bölümü. (Flaubert cümlesini kuramayınca divanına atarmış kendisini. "Salamuraya yatmak" dermiş buna--bazen tek bir cümle için seksen doksan kâğıt buruşturup çöpe attığı olurmuş üstadın--ayılıp bayılırım kendisine--) Bizim dergilerde de olurdu aynısı. Hikâye, espri bulmak için kalın bir kazağın içine kafasını sokup bir köşeye çekilip yatan, o kazağın karanlığı içinde (uykuyla uyanıklık arası o muğlak/müphem bölge) düşüncelere dalan

Metin Eloğlu 1927-1985

KIŞ GÜNEŞİ

Karlı bir İstanbul günüydü. Buraya gelmek üzere yola çıkarken. (iki şehir arasında anne babası ayrı çocuklar gibi bir o eve bir bu eve) Kar gece yarısı birden bastırmıştı. Böyle gece yarısı uyanıp da gördüğüm, aniden, bir mucize gibi sessizce gelmiş kar, çocukluğumdan beri büyüler beni. Sabah aynı şekilde devam etmemiş, güneş çıkmıştı ama. Ben yola çıkarken. Bu şekil kar ara verip güneş çıktığında da endişelenirdim. Çocukken. Eriyip gidecekler. "Güneş kar topluyor" derdi ananem. O kar arası çıkmış güneşi ciddiye almazdı. Bir hile gibi. Sahici güneş değil yani, kar

"Karda Tren" Claude Monet 1840-1926

toplamak için, kar'ın hesabına. Öyle denirdi o zamanlar: "Kar topluyor" (Hâlâ diyen var mı) "Kar mı topluyor? Nasıl yani?" "Yağdırmak için" derdi ananem. Aynı karı yerden yukarı alıp alıp tekrar yağdıracak. Aa. Aynı kar'ı. Sevinirdim. Teskin olurdum. O içi su dolu oyuncak cam kürelerin içinde olduğu gibi aynı. Ters çeviriyorsun yerdeki aynı kar taneleri yukarı çıkıp tekrar tekrar yağıyor. O sihirli cam fanusların ortasındaki minyatür evlerde yaşıyormuşuz gibi.

Bai Juyi 772-846

Yazıyı hayranı olduğum Çinli büyük şair Bai Juyi'nin yaklaşık binikiyüz yıl öncesinden, yine bir 'geceyarısı'nın 'ansızın bastıran kar'ını anlattığı şiiriyle bitireyim: "Şaşırdım, yastığım yorganım soğudu birden/ Yeniden beyaza çaldı pencerem/ Gece derin, kar ağır biliyorum/ Bambu çıtırtıları duyuyorum bazen"

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

KİLO AVCILARI...

Onlara nerede, ne zaman rastla - yacağınız belli olmaz...

Bir anda çıkiverirler...

Aynı gün, yarım saat sonra...

Kiloya derdimiz yoksa yitarsınız ama varsa ensemizdelet...

En sevme - digim teşek - küt çocuk teşekkürü arkadaş

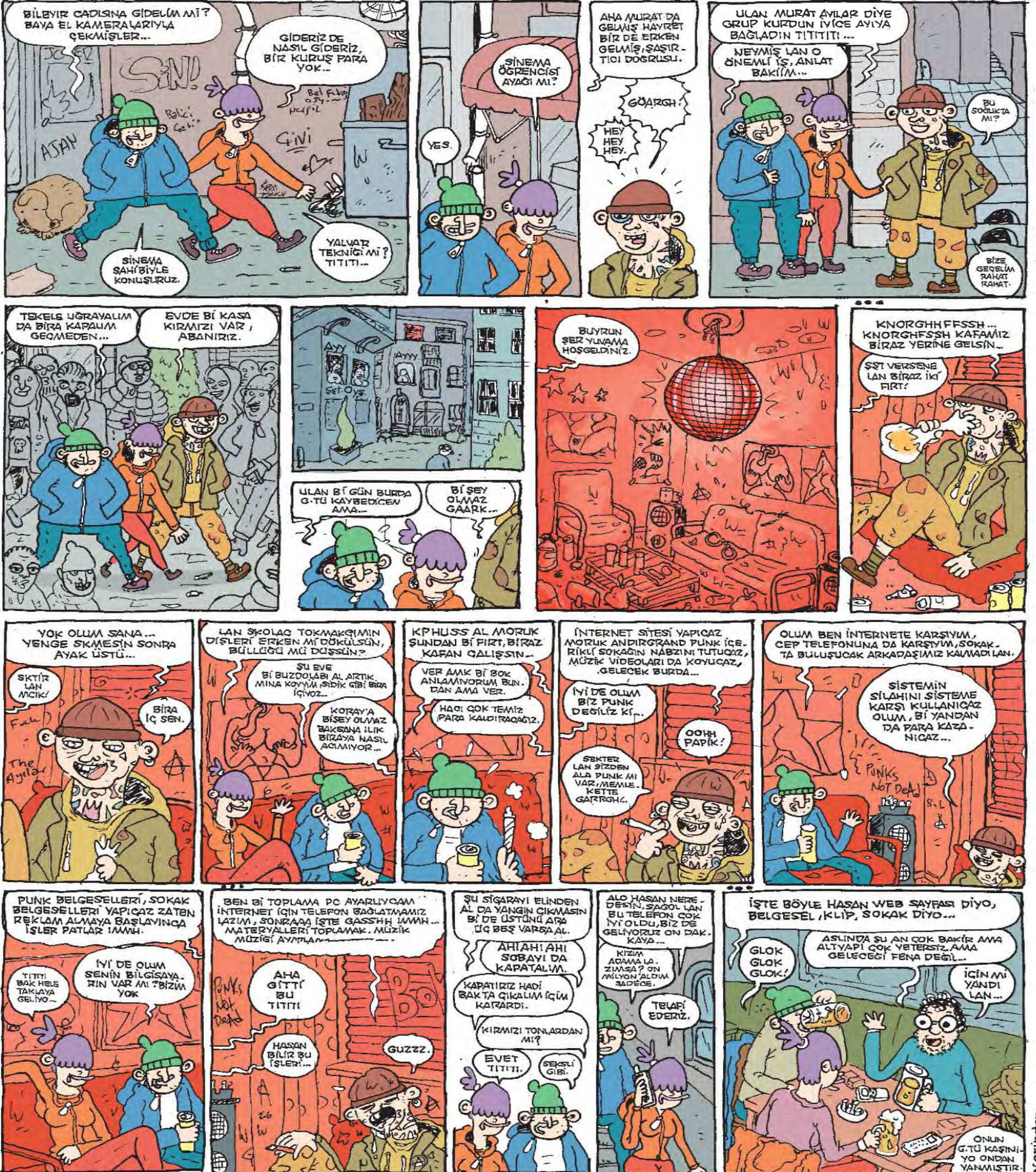

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Macerası adı: Sene 1999 itlik köpeklik gırla.

Çok seneler geçti' dönen yok

YAN KOMŞUM GENCEBAY

Yaz: Uğur
Çiz: Emre.

2019 Kartpostal
Takvim

UYKUSUZ
DÜKKAN'DA
D&R ve Marketlerde

UYKUSUZ
dükkan

www.uykusuzdukkkan.com.tr

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, eseri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizimin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 23 OCAK 2019 | Sayı: 595

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 100 Euro, Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Mürekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

özet:

ORTAM. YAPIM ŞİRKETİ ORTAĞI OLMUŞ, GTÜ KURTARMIS AMA HAYIRSIZ VEFASSIZ Bİ ESKİ KANKASIYLA BOYNUNU BÜKMÜŞ BULUŞMUŞ, AMMA KANKA BUNUN HALA O ESKİ BOŞ ELEMAN OLDUĞUNA AYILIP UZAMISTIR. ELEMANIMIZ TAKSİM SAHANLIĞINDA KADIKÖY'E NASIL GEÇECEĞİNİN KARMAŞASINI YAŞAMAKTADIR

